

EARTH

Emma Susanne Hood

„Em, čo je to?“ spýtal sa malý chlapec krátko vlasého dievčaťa, ktoré ležalo vedľa neho. „To je veľký voz, Elliot.“ Odpovedalo dievča a dalo si ofinu za uši. Chlapec, sa znova zapozeral na nočnú oblohu a pousmial sa. „Ako je možné, že to všetko vieš? To všetko, o hviezdach, o vesmíre?“ chlapec znova zasypal dievča otázkami.

Mnoho ľudí si pomyslí, že dievča začne reagovať podráždene, pretože nemôže v klúde pozorovať hviezdy. No toto dievča urobilo presný opak. Usmialo sa na chlapca, „taktiež by si to vedel, Elli, ak by si sa tomu venoval a ak by ťa to zaujímalo. Vesmír nie je nič zložité, ba práve naopak, je to niečo tak jednoduché. Mnoho ľudí si len vesmír predstavuje. Je to pre nich niečo, čo je len v ich mysliach, vieš, čo tým myslím?“

Chlapec prikývol. „Chápem, no sám si myslím, že vesmír nie je v našich mysliach. Podľa mňa je to niečo úžasné, čo nikto z nás ešte neobjavil. Chcem byť kozmonautom!“ zahlásil. Na šesť ročného chlapca mal dobré myšlienky. Dievča pozrelo na mobil a pomaly vstala z deky, na ktorej ležala. „Kam ideš?“

„Pre lieky.“ Zašepkalo dievča a potichu otvorilo dvere na balkóne tak, aby nikoho doma nezobudilo.

Z kuchynskej linky si zobrala fľašu s vodou a tabletky v oranžovom putku. Tak nenávidela ich konzumovanie no vedela, že bez nich by to asi nedala a zložila sa ako domček z karát, do ktorého len fúknete a on spadne. Presne tak krehká bola ona. Ako domček z karát, do ktorého stačí fúknuť. Ako váza, stará päťsto rokov do ktorej len drgnete, hoci omylom, no rozbije sa.

Bola ako kvet, po ktorom keď stúpate, zlomí sa a už nikdy nebude taký, ako pred tým. Ľudia ju jednoducho brali ako to najkrehkejšie stvorenie na Zemi. Vlastne to vedeli, že je taká a prijali ju tak. „Načo musíš brať tie lieky?“ opäť otázka zo strany chlapca, keď si dievča sadlo na deku a do dlane si dala dve tabletky. Dala si ich do úst a následne ich zapila. Rozmýšľala, čo odpovie svojmu bratovi. „Na šťastie,“ zašepkalo dievča, „potrebujem ich, vieš?“ usmialo sa na chlapca a znova si ľahla k nemu na deku.

„V tom prípade aj ja chcem také tabletky!“ vykrikoval chlapec, načo mu dievča ukázalo znak, aby bol ticho v podobe priloženia si ukazováka na pery. „Všetkých zobudíš, Elli. Nekrič.“ Povedalo mu a objala ho. „Tie tabletky sú na tú..Depres.. Depers,..“ chlapec sa snažil vykoktať, „na depresiu, áno. No neboj sa, ty si silný chlap na to, aby si musel brať také isté lieky.“ Do vlasov mu vtisla malú pusu a znova pozerala na hviezdy.

„Earth, prečo si nám klamala?“ našťvaný chlapec chodil po javisku, pozorujúc dievča sediace na stoličke, v strede javiska. Mala by sa báť, no ona sa cítila inak. Nemala strach, vlastne sa

cítila odhodlane. „Saturn, neblázní. Nemáš dôvod na to, byť našťvaným.“ Upokojovala ho, no chlapec stále chodil po javisku s rukami za chrbtom.

„Neverím tomu! Neverím!“ zakričal, dievča podskočilo. V tom na javisko prišli aj ostatné planéty. „Saturn, preboha, čo sa deje?!“ pribehla k nemu Venus, chytila ho za plece.

„Klamala nám!“

„V čom?“

„Vo všetkom.“ Zašepkala Earth a vstala zo stoličky. „Má pravdu, klamala som, keď som povedala, že konečne viem, kto som, keď som vám povedala, že som našla Slnko. Pravdou je, že sa stále strácam sama v sebe, nedokážem nájsť tú správnu cestu. Nedokážem hľadať slnko, je to až príliš zložité. Je zložité hľadať slnko a vaše postavenie v ňom ak neviete, kto ste a strácate sa sami v sebe.“